Mars 1965

Er du ute i storm?

I livsens stormar er tunge dagar. Me ofte modlause gjeng og raga
Vårt stræv og møda er reint som spillt. Og livet gjerer os berre il

Du finn 'kje ut att or blinde-gata
Og livsens meining du ei kan fata.
Di dør til lukka er stengd og læst.
Du hev det verre enn folke flest.

Med straumen driv Du, forutan styre.
Og dødsens dragsog ligg beint framfyre.
På andens altar er ljoset sløkkt.
Og livsens hespa, ihopefløkt.

Som borni grip etter vederbogen,
Men aldri, aldri fær tak i logen — —.
Dei aldri kjem under gauke-tre.
Og når 'kje månen um han går ned.

Slig grip du etter din livsens hugge —.
Du søkjer lukka, men finn — ein skugge.
På avstand gullglans, men nær innåt
Du finn eit sundslege krusebrot.

So sår vart røynsla i tunge timar:
«Det er kje gull alt som skin og glimar».
Av vonbrot vart du so dødsens trøytt.
Men endå ville du ikkje døytt.

Kjem du med Frelsaren i sameining, [illegible] får livet ditt både mål meining
For livsens «flokar» og Livsens Plan, kan ingen ordna med, slik som Han

Stiften mars 1965 Johs. M. L. Rydland.